

¡cómo se utilizaban los dineros públicos!, ¡cómo se utilizaba el dinero del Instituto Valenciano de Finanzas! Y mi pregunta va en este sentido.

El Partido Popular prostituyó la razón de ser del IVF –yo creo que en eso no tenemos nadie ningún tipo de duda– en el momento de mayor iliquidez en el sistema financiero español y valenciano, cuando las pymes se veían obligadas a cerrar porque no podían acceder a créditos y, ¡jojo!, pequeñas y medianas empresas que eran rentables pero que no podían pagar a proveedores porque La Generalitat en muchas ocasiones impagaba sus deudas. En ese momento, el Partido Popular decidió aplicar lo que se conoce como «capitalismo de amiguetes», aquí en la Comunidad Valenciana se llamaba, mejor dicho, «amiguismo del alma», y no dejaron caramelitos que se les escaparan, no dejaron ningún chollo que se les escapara.

Y mi pregunta va por ahí: ¿podría usted, señor *conseller*, explicarnos con mayor amplitud en qué consistieron estos créditos del Instituto Valenciano de Finanzas concedidos a empresas relacionadas con la trama o con la operación Taula con el señor exalcalde de Gandía, Arturo Torró, con la red corrupta del Instituto Valenciano de Arte Moderno que lideraba Consuelo Ciscar? ¿Podría darnos luz a todo este auténtico drama que hemos vivido de corrupción que hoy abre todos los telediarios españoles y nos avergüenza a todos los valencianos por veinte años de mal gobierno y corrupción del Partido Popular?

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

(*Inoïble*) ... i fundacions relacionades amb la investigació judicial anomenada «operació Taula», que varen rebre crèdits de l'Institut Valencian de Finances, he de dir-li que la informació de la investigació està sota secret de sumari i, per tant, desconexim en estos moments quines empreses i fundacions estan sent investigades; a més a més de ser inoportuna la divulgació de qualsevol informació que pugua ser d'interés per a les investigacions, així com qualsevol pronunciament sobre la legalitat d'actuacions que hauran de ser jutjades pels tribunals.

Malauradament, senyoria, la corrupció política esguita cada dia l'actualitat valenciana per culpa de la gestió del Partit Popular al llarg dels darrers anys en les institucions que han governat.

Estem assistint a una llarga traca, una traca de casos d'utilització de les institucions públiques, les seues potestats i els seus pressupostos per a usos partidistes i clientelars convertint-les, de pas, en camp adobat per a desenvolupar al seu voltant carreres d'enriquiment personal propiciades o consentides, ¡o consentides!, i alguna també –segur– que de sorpresa per als seus dirigents.

És allò que té haver construït al llarg de vint anys una cultura de relació amb el sector públic en la qual els favors, les contraccions opaques, el finançament polític en B i les comissions il·legals eren pràctica habitual; en altres paraules, important a les nostres terres la cultura de la *¡mordida!*, o això que a Sicília es diu el *pizzo*, el *pizzo*, terme aquest molt utilitzat en el dialecte sicilià que fa referència als ingressos per extorsió i correspon etimològicament a la paraula valenciana *pessic*, en valencià.

Afortunadament, en el nostre cas la justícia i la societat han reaccionat a temps i un per un van aflorant els casos. L'operació Taula és un entramat que ens avergonyís als valencians i les valencianes, els quals ni de cas, ¡ni de cas!, som així.

Exemples com CIEGSA, una arquitectura presumptament delicativa que pivotava al voltant de sobre costos per obres i personal que cobrava sense treballar, l'escàndol de la xarxa que a les comarques centrals es dedicava a posar estores de gespa artificial i enllumenat LED exhaurint les arques municipals, els contractes sucosos que des d'Imelsa s'adjudicaven a empreses com Engloba a canvi de pessics, *pizzos* en sicilià, a càrrec dels diners públics o les obres de la vella presó model de València són casos que estan eixint a la premsa i que estan sent investigats per l'UCO, Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil.

Com pot veure la seua senyoria, estes són targetes de presentació del Partit Popular respecte a la seua forma de gestionar les institucions públiques.

A més a més, ara sabem que l'intergrup de transparència i lluita contra la corrupció del Parlament Europeu investigarà el presumpte finançament il·legal del Partit Popular valencià, deixant palés un dopatge a l'hora de presentar-se a les campanyes electorals, el qual crea unes condicions de desigualtat i d'injustícia en detriment d'altres forces polítiques.

Amb aquest comportament aprofitat, poc ètic i, fins i tot, il·legal dels mestres de la cosa, ¿què cal esperar que hagen fet els alumnes més avantatjats i atrevits sense complexos quan han tingut una caixa a mà?

Com deia, senyoria, afortunadament la nostra societat i les nostres institucions han reaccionat a temps. L'actual govern de La Generalitat està compromès amb la transparència perquè isca tota la corrupció passada i perquè no torne a passar, per activa i per passiva, denunciant davant la fiscalia o col·laborant amb la màxima diligència i transparència amb les investigacions policials i judicials i amb tots vostés, amb ¡tots!, amb tota la cambra, tots vostés com a directes representants dels valencians, aconseguirem que això siga una realitat i qualsevol relació entre la Comunitat Valenciana i la corrupció siga un mal somni del passat.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable conseller.

Senyories, escoltem ara la pregunta que formula l'il·lustre diputat Jordi Juan Huguet al conseller d'Hisenda i Model Econòmic.

El senyor Juan i Huguet:

Senyor conseller, com ja sabem, la Comissió Europea va imposar una multa al Govern d'Espanya per l'ocultació de quasi dos mil milions d'euros en despeses de sanitat dels comptes de La Generalitat durant els exercicis 2008, 2009, 2010 i 2011 que havien de ser computades a efectes de dèficit.

Aquest assetjament de la despesa és un exemple més de la mala gestió que van fer els anteriors responsables del Consell, el senyor Francisco Camps i el senyor Alberto Fabra, ambdós del Partit Popular, que deliberadament decidiren ocultar el dèficit dels comptes i deixar factures als calaixos. Ja ho pagaran els nostres fills o els néts, pensarien Camps i Fabra. Tot un despropòsit que demostra una falta de responsabilitat per part d'estos expresidents cap als valencians i les valencianes, i que demostra, una vegada més, que feien i desfeien com els venia en gana amb els diners dels valencians.

La ciutadania va apostar pel canvi i per una manera de gestionar diferent: responsable, transparent i justa. I en això estem. Ara estem ací per parlar de la gestió actual i per defensar allò que interessa els valencians i les valencianes.

I en relació al tema que ens ocupa, hem de saber que la Comissió Europea no ha multat La Generalitat, sinó l'estat, perquè és l'estat qui té la competència de supervisió i remissió de les xifres de dèficit a la Unió Europea. Per tant, ¿per què hem de pagar nosaltres la multa?

Tenim un estat que està ahí per a supervisar, per a controlar els nostres comptes, però que quan no ho fa, i per tant no complix amb els seus drets..., els seus deures –perdó– i les seues competències, culpa i castiga les comunitats autònomes. Però, escolten, que els que supervisen són ells, que els que envien les xifres a la Unió Europea són ells.

Però és que encara hi ha més. I és que ja en l'any 2003 la Sindicatura de Comptes advertia de la possibilitat d'imputació de responsabilitats per aquest falsejament del dèficit. El ministeri d'hisenda i la intervenció general de l'estat eren, per tant, sabedors que s'assumia despesa sense cobertura pressupostària, és a dir, que s'estaven cometent irregularitats i pràctiques negligents derivades de la manipulació comptable. I tot i això, volen que siga La Generalitat qui pague la multa. Estem davant d'una altra injustícia cap al poble valencià.

Des de Compromís creiem fermament que eixa multa no l'hem de pagar els valencians i les valencianes, i per això donem suport a les accions que està prenent el Consell respecte aquest tema, com ara haver recorregut davant el govern la sanció.

Ens preocupa que el govern central continue menystenint els valencians, ofegant-los econòmicament. Ja no és només l'infrafinançament, les escasses inversions territorialitzades, els retards en rebre els fons de liquiditat, sinó que ara també hem de pagar multes de les quals el govern central és responsable.

Senyor conseller, els valencians i les valencianes no volem pagar. No hem de pagar eixa multa. Per tot això li pregunte: ¿quina estratègia seguirà el Consell per tal d'evitar que els valencians i valencianes hagen de pagar la multa que la Comissió Europea va imposar al Govern d'Espanya?

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputat.

Senyor conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyoria.

Referent a la pregunta de sa senyoria sobre l'estratègia que seguirà el Consell respecte a la multa imposada al Govern d'Espanya per part de la Unió Europea per valor de 18,93 milions d'euros –com mos sobren els diners ací en La Generalitat, doncs que mos posen multes de quasi dènou milions d'euros– i el Govern d'Espanya vol imputar a la Generalitat valenciana..., dir-li que este Consell està presentant les al·legacions que estan al nostre abast des que fórem coneixedors d'esta qüestió per tal d'aconseguir l'arxiu del procediment o la suspensió de l'execució.

Des del nostre posicionament, defensem que la multa imposada al regne d'Espanya per la manipulació comptable de diverses despeses derivades de sanitat i l'incompliment de criteris de meritació per La Generalitat al llarg dels anys 2011 i 2012 és responsabilitat de l'anterior govern de La Generalitat, que és el que ho va fer malament, però, sobretot, és responsabilitat de l'estat espanyol, donat que aquestes negligents pràctiques eren sobradament conegudes per part del ministeri d'hisenda, per la intervenció general de l'estat –l'IGAE– i per l'Institut Nacional d'Estadística, i pels informes anuals de la Sindicatura de Comptes, vosté ho ha dit molt bé, i que ahir el mateix síndic major de Comptes va explicar en seu parlamentària, eren ben conegudes perquè eren advertides i denunciades per part de la sindicatura.

Com pot observar sa senyoria, resulta vergonyosa, trista i, fins i tot, patètica la gestió que feia l'anterior govern de La Generalitat en esta qüestió. I jo em pregunte, ¿com pot ser que sigueren capaços de cometre una negligència d'esta gravetat, amagant factures als calaixos i obviant les directrius de la sindicatura?

Senyors del PP, per favor, demanen perdó als valencians i a les valencianes. ¡Estem farts d'eixir tots els dies als mitjans de comunicació per les seues pràctiques! (Aplaudiments)

Així mateix... (Algú diu: «No se sienten ni aludidos.») Sí, és que no s'alteren. És com si no... com si no diguérem res, ¿eh? (Aplaudiments) Fent un repàs cronològic del procés, cal dir que el darrer setembre el ministeri d'hisenda va comunicar a La Generalitat l'acord d'inici del procediment de determinació i repercussió de responsabilitat de la multa, segons el procediment regulat pel Reial decret 515/2013, de 5 de juliol, i que el govern valencià hi va formular les seues al·legacions amb data 1 d'octubre.

Posteriorment, fa pocs dies, el 8 de febrer, la Conselleria d'Hisenda i Model Econòmic va rebre una segona comunicació del ministeri en la qual el ministeri informava formalment del procediment abans de dictar proposta de resolució

i assenyalava un termini de deu dies per a formular les al·legacions o justificacions escaients, i s'informava alhora que, amb data 28 de gener de 2016, el regne d'Espanya havia satisfet la multa de 18, torne a repetir, 18,93 milions d'euros, d'euros a la Comissió Europea.

En eixe sentit, La Generalitat ha preparat novament les al·legacions oportunes per posar de manifest la responsabilitat del Govern d'Espanya, al qual li cal supervisar –és responsable de la supervisió– i enviar les xifres a la Unió Europea, per haver, com vosté ha explicat molt bé, senyor diputat, tolerat una pràctica que venia fent-se des d'anys enrere i de la qual n'era coneixedor, com he dit, per la Sindicatura de Comptes des de finals dels anys noranta. ¡Venia posant-la de manifest, a cada informe anual! I, evidentment, al govern de La Generalitat li entrava per ahí i li eixia per allà: a l'any següent feien les mateixes pràctiques. És com si la Sindicatura de Comptes no existira, una institució estatutària. És que realment... ho expliques..., ho estic diguent ara jo ací i dic: i açò, ¿com és possible? ¿Que durant vint anys ignoraren estes denúncies que fea la Sindicatura de Comptes? ¡Cal tindre barra! ¡Però barra, barra, barra! (*Aplaudiments*)

És per això que hem demanat l'arxiu del procediment i, subsidiàriament, en cas que no accepten les al·legacions, s'accepte l'existència d'una responsabilitat concurrent. Així mateix, hem sol·licitat la suspensió d'execució del procediment fins que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea resolga el recurs d'anul·lació, presentat pel Govern d'Espanya, contra la decisió del Consell de la Unió Europea que va imposar la multa al regne d'Espanya.

Per tant, l'estratègia que seguix el Consell és el diàleg raonat amb el Govern d'Espanya, a l'espera d'allò que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea determine i dels passos que el Govern d'Espanya faça entretant. Perquè en cas que continue el procediment, haurà de ser el Consell de Ministres el qual dicte l'acord que ho resolga en via administrativa i, en funció d'això, avaluaríem les opcions possibles, tant per fer un requeriment administratiu perquè s'anul·le la decisió, com impugnar-la davant la jurisdicció contenciós administrativa.

Moltes gràcies, president. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

¿Sí? (*Veus; algú diu: «¡Pero qué alusiones!»*)

Un segon, un segon, un segon... un segon. Un segon. (*Remors*)
Xe, però, senyor Ferran...

Senyora Bonig, ¿per què demana vosté la paraula?

La senyora Bonig Trigueros:

Por alusiones al Grupo Popular...

El senyor president:

¿69.3?

La senyora Bonig Trigueros:

...del señor *conseller* cuando estaba en su explicación...

El senyor president:

D'acord. Té vosté un minut per a les al·lusions.

La senyora Bonig Trigueros:

Señor *conseller*, no voy a entrar en el fondo de la cuestión, porque podríamos entrar. Solamente que cuando usted explique no se dirija a este grupo, porque hace continuamente..., tanto el presidente, como el resto de miembros del Consell, se les exige un mínimo de educación y de cortesía parlamentaria hacia el Grupo Popular. Es decir, estábamos trabajando y no lo escuchamos. Quizás, lo estamos escuchando igual. Porque si hablamos, nos interrumpen y dicen que interrumpimos. Y si estamos en nuestras cosas, tampoco le parece bien. Así que como nosotros le dejamos a usted hablar, deje usted hablar. Simplemente, quizás, a lo mejor haga más atractivas sus contestaciones, no lea tanto y a lo mejor podemos atenderle muchas veces más.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

Senyor conseller, ¿per què demana vosté la paraula?

Senyories, demane un miqueta de silenci.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Jo he al·ludit sembla al grup parlamentari...

El senyor president:

¿Per al·lusions?

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

La senyora síndica m'ha al·ludit a mi personalment. (*Remors*)

El senyor president:

Sí, sí, per al·lusions personals. D'acord, té vosté... té vosté la paraula per un minut, senyor...

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyora Bonig... (Algú diu: «Le han aludido.»; algú diu: «¡Hombre! ¡Le está contestando! ¿Qué hace? ¿Habla en general?»)

El senyor president:

Senyor conseller, espere un segon.

L'al·lusió no és mencionar una persona. No és mencionar una persona. (Veus) Sí, depén de si se considera i tal.

En tot cas, senyor conseller, té..., demane silenci, demane silenci i demane... (veus) demane que escoltem la rèplica de l'al·lusió concreta que ha fet la senyora Bonig.

Senyor conseller, té vosté un minut.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyora Bonig, he de contestar-li a vosté, que vosté ha fet la intervenció. Miren vostés, entre estar fent de *hooligans* o estar en altres coses, hi ha un terme mig, que és el que ha de fer un diputat en el... d'això, que és atendre el que s'està parlant i al debat. (Aplaudiments i protestes)

El senyor president:

Senyor conseller, continue vosté.

¿Ja ha acabat? (Remors)

¡Senyories!

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

El que havia de dir, ja ho he dit.

El senyor president:

No s'ha referit a ningú en concret. (Remors)

¿S'han sentit al·ludits? Doncs...

Senyora Bonig, ¿demana..., pel 63.3?

La senyora Bonig Trigueros:

Por alusiones directas a mi persona y al grupo.

No sé, desde la bancada del gobierno y de los grupos que sustentan al gobierno dentro o fuera del Consell, qué es lo que entenderán por *hooligans* o no *hooligans* y qué dirán o no. Desde luego, este Grupo Parlamentario Popular trabaja, y mucho.

Solamente le pedimos y exigimos tanto al presidente de La Generalitat, que llamó «payaso» a un diputado nuestro y luego tuvo públicamente que retractarse, algo insólito... Y usted no estaba, pero yo sí que estaba en esta cámara y escuchamos la legislatura pasada de su bancada –el Partido Socialista–, de Izquierda Unida y del Bloc-Compromís insultos, no solo al presidente de La Generalitat, al Consell que salió de las urnas y a todo el Grupo Popular, y jamás subimos la voz y jamás les insultamos, porque ustedes tienen la piel muy fina. Les pedimos simplemente respeto.

Y si quiere que escuchemos, porque aunque trabajamos nosotros también escuchamos, también exigimos del Consell un poco más de diversión en las preguntas y un poco más de empatía. Porque venir y leer una respuesta y mentir no creo que sea la mejor forma de hacer un gran servicio al parlamentarismo.

Aquí se viene a cuestiones fundamentales, señor *conseller*. A resolver problemas, que ustedes son gobierno y ustedes gobiernan por eso. Tienen que gobernar y resolver los problemas. No ponerse detrás de la pancarta.

Muchas gracias. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora.

Senyories, jo crec que ja ho tenim bé.

Senyories, jo, si volen, els llig l'acord que tenim ací, i firmat per tots els síndics, sobre les al·lusions, ja siguen les personals o les de caràcter de grup. I he segut extremadament obert en la interpretació, perquè el decor i dignitat a un grup parlamentari ha de tindre caràcter pejoratiu. Jo he interpretat..., (remors) considere que se poden haver extralimitat algunes paraules, però caràcter pejoratiu, no.

Senyories, ho deixem ahí i continuem la sessió de control. (Remors)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat Alexis Marí, a la consellera de Justícia, Administració Pública i Reformes.

Senyor Marí, té vosté la paraula.

El senyor Marí Malonda:

Gracias, señor *president*.